

**ГЛАВЕН ПРОКУРОР
 НА
 РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

София, 7. II. 1997 г.

№ 555.97.V

ДО
 КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД НА РБ

СТАНОВИЩЕ

НА ГЛАВНИЯ ПРОКУРОР НА РБ
 ПО КОНСТ. ДЕЛО № 25/96г.

1. II
 7. II. 97г.
 Б. Генерал

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С определението си от 16.01.97г. сте допуснали за разглеждане:

- противоконституционността на чл.34, т.4 от Закона за административното производство /ЗАП/ и чл.9 от Указ № 9 за работа на ръководния и изпълнителския състав в железопътния транспорт;

- несъответствие на посочените по-горе текстове с чл.6 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи.

Становището ми по тях е следното:

По първия въпрос

Текстовата разлика на чл.34.4 от ЗАП с чл.120 от Конституцията се състои само в това, че в Конституцията е посочена необжалваемост, когато това е предвидено в закон, а не и в указ, съгласно чл.34, ал.4 от ЗАП.

Това различие не е съществено, предвид факта, че с приемане на новата Конституция възможността за регулиране на обществените отношения с укази бе изключена.

При тези данни не може да се поддържа разбирането, че чл.34, ал.4 от ЗАП е противоконституционен.

Определено колебание може да има само по въпроса дали необжалваемостта е налице, ако това е предвидено в закон след приемане на

Конституцията или това се отнася и за заварените закони. На такова колебание насочва решението по к.д.№ 13/93г.

Моето становище е, че то важи и за заварените закони, доколкото те не са отменени с Конституцията или с друг закон, тъй като се касае за принцип с еднакво обществено и правно основание за заварените и запазили действието си закони и за новоприетите такива.

Въз основа на изложеното считам, че няма основание за прогласяване противоконституционност на чл.34, ал.4 от ЗАП.

Това не изключва възможността да се обсъжда противоконституционност на отделните закони или укази, с които е прогласена необжалваемост на актовете.

Такъв е конкретния случай, предмет на предложението на Президента, отнасящ се за чл.9, ал.3 от Указ 9.

По втория въпрос

При върховенство на Конституцията на Република България и след като чл.34, т.4, пр.1 ЗАП съответствува на нейната разпоредба /чл.120, ал.2/, не може да се приеме, че разпоредбата на ЗАП не съответствува на международния договор, който от своя страна не може да противоречи на Конституцията /Решение № 7/92г. на Конституционния съд/. По отношение на атакуваната разпоредба на Указ № 9, такова несъответствие не може поначало да бъде налице, тъй като тази разпоредба не съдържа въобще ограничение за съдебно обжалване.

При стриктното и буквално тълкуване на Разпоредбите на чл.6, т.1 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи и на аналогичната разпоредба на чл.14, т.1 от Международния пакт за граждански и политически права, може да се направи изводът, че с тях се уреждат правата на лицата в допустим процес, съгласно правната система на всяка от страните по Международния договор, а не твърдяната от президента обжалваемост на всички административни актове.

ГЛАВЕН ПРОКУРОР:

/Ив.Татарчев/

PM